

Η αμεσότητα της σύγκρουσης

ΣΤΟ ΧΩΡΟ της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και πιο συγκεκριμένα «στο καθιστικό δωμάτιο ενός σπιτιού, σε ένα μικρό πανεπιστημιακό συγκρότημα της Νέας Αγγλίας, στην Αμερική», ο Αλμπι περιχαράκωνει το χρόνο σε μια μεταμεσονύκτια συζήτηση μεταξύ δύο ζευγαριών. Η Μάρθα, κόρη του προέδρου του Πανεπιστημίου, ο Τζορτζ ο άνδρας της, που είναι έξι χρόνια μικρότερός της και «αυτοτυχημένος» καθηγητής στη Σχολή της Ιστορίας. Το άλλο ζευγάρι είναι ο Νικ, καθηγητής στη Σχολή Βιολογίας, νέος και φιλόδοξος, με στόχο την επαγγελματική άνοδο μέσα από τα δεδομένα του πανεπιστημιακού κατεστημένου και η Χάνι, η γυναίκα του, που ζει στη σκιά του. Με φόντο την παρλλαγματική ατμόσφαιρα του αλκοόλ, διά μέσου των ηρώων του, ο Αλμπι έρχεται σε μία κατά μέτωπο σύγκρουση με το «αμερικάνικο όνειρο», την αφθονία των αγαθών και τις υλικές απολαύσεις που συγκροτούν την Αμερική μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Μέσα από τις τρεις συμβολικές πράξεις του έργου, α) κέφι και παιχνίδια, β) βολιμπούγια νύχτα και γ) ο εξορκισμός, ο Αλμπι

αποδομεί τις καταφυγές και τις ψευδαισθήσεις του ανώτατου κρατικού φορέα και των λειτουργών του. Στο στενό πανεπιστημιακό χώρο, σε εκείνο το δωμάτιο της μεταμεσονύκτιας αποκάλυψης, δύο από τους φορείς του κρατικού συστήματος που διαμορφώνουν τις συνειδήσεις των επερχόμενων νέων γενιών, παίζουν με ανοιχτά χαρτιά, ενώ η Μάρθα και ο Τζορτζ αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις ψευδαισθήσεις, «το φανταστικό παιδί του», που τους παρέχει το αμερικάνικο κατεστημένο, αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα όπως είναι.

Στο «Θέατρο Τέχνης» (Υπόγειο), ο Μίμης Κουγιουμτζής σκηνοθετεί το έργο «Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ» με γρήγορους ρυθμούς, σε μία ατμόσφαιρα που αναδεικνύει τον αλληλοσαρκασμό των ηρώων. Ετσι κτίζεται μια επιτυχής αναπαράσταση της αναγκαίας κλιμάκωσης της έντασης που επικρατεί στο συγκεκριμένο χώρο στο τέλος της δεκαετίας του '50 και αρχές της δεκαετίας του '60, η οποία εκφράζεται εύλωτα από το αντιπροσωπευτικό - δηλωτικό σκηνικό της εποχής

(Νίκος Αλεξίου) και ολοκληρώνεται με το επαρκές στίγμα των κοστούμιών της Ντόρας Λεούδα. Η μετάφραση των Τζένη Καρέζη - Σταμάτη Φασουλή, αποδίδει με ζωντάνια τον αισθησιασμό, την ένταση, την απόγνωση και τις μεταπτώσεις της ηρωίδας με την έγκυρη αμεσότητα, την ασθματική αγωνία του σώματος και πάλλεται και την υπέρτατη αφοσίωση στο λόγο που παρεμβάλλεται και ακολουθεί την πορεία των γεγονότων. Μία ερμηνεία που αναδεικνύει την πορεία του εξελισσόμενου στην αυτοεπίγνωση χαρακτήρα. Ο Μίμης Κουγιουμτζής (Τζορτζ) υπερκινητικός και ετοιμόλογος σκιαγραφεί ικανοποιητικά το συγκεκριμένο χαρακτήρα αλλά χρωματίζει με μία υπερβολική

αυτοπεποίθηση τον ήρωα, η οποία δεν υποστηρίζεται άμεσα από το κείμενο. Ο Δημήτρης Καλαντζής (Νικ) αποτυπώνει γλαφυρά την επαγγελματική φιλοδοξία του ανερχόμενου καθηγητή που καλύπτεται από την ψυχρή κωδικοποίηση της γλώσσας και της τυπικής συμπεριφοράς. Η Αγγελική Χαραλαμποπούλου προσδίδει στη Χάνι μία περισσεια βραδύνοια που αποπροσανατολίζει τις κειμενικές προδιαγραφές για ένα χαρακτήρα ο οποίος αδυνατεί να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα και ηθελημένα ζει με τις αυταπάτες που έχει δημιουργήσει.

Η παράσταση μεταδίδει ζωτικά την επίπονη πορεία των χαρακτήρων σε μία εξοντωτική αυτοεπίγνωση.